

The Duke Ellington Society of Sweden

BULLETIN NUMMER 2 1997



Årets
stipendiat.
Foto
Jocke Berglund,
Expressen 97

The Duke Ellington Society of Sweden

ISSN 1400-8831

c/o Göran Wallén, ordförande
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon arbete: 08-470 54 40
bostad: 08-96 52 34

Bo Haufman, sekreterare
Storgatan 57, 115 23 Stockholm.
Telefon arbete: 08-614 45 35
bostad: 08-663 74 95

Redaktionsgrupp:
Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Haufman
Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

Ordföranden tar till orda: Hej, alla Ellingtonvänner !

Äntligen har nu sommaren kommit till Stockholm. Den har också inletts med en fantastiskt trevlig kväll med Alice Babs och maken Nils-Ivar och dottern Titti med sambo. Synd att några var bortresta och inte fick uppleva denna kväll, som var vårt hittills bäst besökta möte. Vi missade i beräkningen av öl och vin till pausen, men vi skall bättra oss till nästa gång. Vi trodde inte att det skulle komma så många som det nu kom. Vi kan alla tacka Monica Lövdahl, Alf Lavér och Bosse Hansson att det gick så bra som det nu gjorde till priset av viss tidsfördröjning. Det är min förhoppning att vi skall kunna återupprepa denna succé. Läs mer om kvällen i Bertil Reijbrandts rapport.

Det är också roligt att konstatera att vi får nya medlemmar hela tiden och snart har vi 200 stycken innebärande att vi då kan fortsätta att göra flera intressanta program.

Tidigare under maj var vi 12 personer från Sverige i Leeds under 5 dagar. Det är alltid roligt att återse gamla bekanta, speciellt dom från USA. Vi fick höra att planeringen av 100-årsfirandet pågår för fullt till år 1999 i Washington. Det skall bli spännande att se vad amerikanerna hittar på. Enligt Sjef Hoefsmitt kommer G.M. Volonté då att presentera en komplett bok om Duke Ellington's inspelningar inklusive alla solister. Tydligt en reviderad DESOR. Ett jättejobb. Även diskografen och jazzforskaren Steven Lasker och Duke Ellington's marknadsansvarige från 1949 t.o.m. 1974 Patricia Willard skriver var sin bok om Duke. När de blir klara vet vi inte. Steven's bok kommer att

omfatta tiden fram till 1943. Patricia berättade för mig att Harry Carney har bekräftat i en intervju att han började hos Duke Ellington sommaren 1927 och inte som tidigare har sagts under 1926. Steven berättade också att Fred Guy började hos Duke redan november 1924 och deltog i inspelningen av Choo Choo och Rainy Nights och inte som Duke själv har sagt att Fred Guy började i september 1925.

Annars hörs Duke Ellingtons musik ibland på oväntade ställen. Bl.a. hördes i radion nyligen under den franska valdebatten ett storband spela Ellington som bakgrunds-musik. Vilka fransmän visste att det var Duke Ellingtons musik som spelades ?

Under april 1999 kommer den europeiska radion att spela Duke Ellington-musik i sändning från ett flertal länder i Europa, USA och Canada. Det blir tidigare inspelad musik av Duke Ellington och hans orkester och direktsändning av orkestrar från olika länder. Detaljerna är inte klara men tack vare Lars-Göran Ulander från P2 Musik blir evenemanget av. Sändningstiden beräknas bli mellan kl. 15.00 till kl. 24.00. Dvs 9 timmar musik av Duke Ellington. Dagen blir troligen den 25 april.

Vi ses till hösten med nya trevliga sammankomster och till dess ha en trevlig sommar.

We love you madly,

Göran Wallén

Duke's födelsedag den 29 april

firades med ett extrainsatt klubbmöte med överraskande live-inslag.

I jeans, seglarbojor och en jätteskön olle stod han där, f.d. läraren vid Stockholms Musikhögskola, musikanten, kompositören, arrangören, Bengt Arne Wallin och fingrade på sin trumpet och sitt flygelhorn, som gnistrade som blankpolerad mässing mot den becksvarta flygeln vid vilken Davor Kajfes placerat sig.

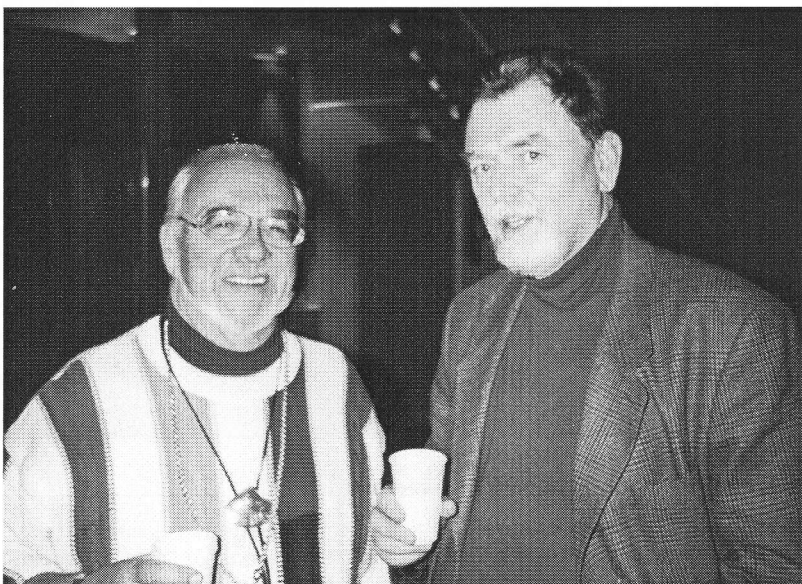
Så blev det då även ett live-inslag vid The Duke Ellington Society's första möte i SAMI's nya och modern-designade lokaler vid Döbelnsgatan, där vi samlades för att fira the Maestro's födelsedag. Inslaget var inte annonserat i kallelsen, så det blev en surprise som gjorde en på extra gott humör. Ett initiativ som ordförande Göran Wallén kommit på i sista stund. Bengt Arne är också en lättsam presentatör av minnen och erfarenheter.

Jag minns också Bengt Arne från Nalen som en musikanter som inte hade svårt för att sälja sin musik, en estradpersonlighet, alltid litet annorlunda stajlad och utan all falsk blygsamhet. Med "Things Ain't What They Used To Be" öppnade den gudabenådade pianisten Davor Kajfes och Bengt Arne på sitt flygelhorn seansen. "Känner ni Davor" frågade Bengt Arne publiken, som nästan med en mun svarade "Javisst". "Sure man" hörde jag också någon i närheten mumla. Det var ju Davor som spelade dubbel-piano med John Lewis på Ellington '94-konferensens konsert i Stockholms konserthus. En kompetent pianist som det borde höras mera av.

Så berättade Bengt Arne om sitt första möte med Ellington's musik. Det var i en kombinerad foto- och musikaffär i hemstaden Linköping och året var 1941. Affärs-innehavaren spelade en 78-varvare för en presumtiv kund på sin grammofoon och Bengt Arne, som tjuvlyssnade, blev helt konfunderad. Bengt Arne spelade redan då

dragspel, rätt bra faktiskt, men sådana här klanger hade han inte hört tidigare. "Hur bar de sig åt egentligen" frågade sig Bengt Arne. Nyfrälst, köpte han på stående fot ett ex av plattan utan att vara ägare till någon grammofoon. Hans pappa förbarmade sig emellertid efter någon dag och inhandlade en begagnad vevgrammofoon till sin son. På skivetiketten på den här första plattan stod det Duke Ellington and his Famous Orchestra och låten hette "Blue Serge" och pianot hanterades av Duke Ellington, som både komponerat och arrangerat låten.

På Musikhögskolan undervisade Bengt Arne i komposition och arrangering och med Duke Ellington's inspelning



Två Ellingtontolkare; Bengt-Arne Wallin och Davor Kajfes. Foto Göran Wallén

av "Sepia Panorama" förklarade han litet av Ellington's suveräna upplägg i t.ex. 12 takters blues med 8 takters stick och att i blåset skapa dissonans. I Ellington's orkester växte också fram små grupper inom bandet, där solister fick ståta med eget namn på grammofoninspelningar. Som exempel på detta fick vi höra Johnny Hodges med kompet spela "Blue Goose" och "Subtle Slough" som senare skulle komma att omnämnas till "Just Squeeze Me".

Så följde Bengt Arnes arrangemang av Ellington's "Echoes of Harlem", här framförd via LP av Sandvikens Big Band med Bosse Broberg som solist. Ett oerhört expressivt stycke, egentligen arrat för Clark Terry och Radiojazzgruppen. Enligt Ellington beskriver låten en nattsuddares stapplande hemfärd till Harlem när trickarna slutat gå på natten.

Bengt Arne avslutade sin avdelning med att på flygelhorn ackompanjerad av Davor framföra "Come Sunday", en sparsmakad vinkling av Ellington's betydelse.

Efter paus med öl och vin och Monica's handgjorda mackor kom Bosse Scherman och presenterade på sitt,

som vanligt trevliga och proffsiga sätt, diverse nyutkomna CD med både nytt och återutgivet Ellingtonmaterial.

Kvällen avslutades med ett set videofilm till viss del osett av de närvarande. Både roligt och underhållande och där Duke Ellington visade många prov på vilken fin pianist och orkesterledare han var. Bl.a. fick vi avnjuta Johnny Hodges soloprestationer i "Take The A Train" och "All Of Me" och slutligen "Jam With Sam" med en hel drös av solister längst fram på scen; Harry Carney, Jimmy Hamilton, Clark Terry, Paul Gonsalves, Britt Woodman m.fl.. Då förstår ju var och en att det svängde och att det var svårt att sitta still.

Återigen hade The Duke Ellington Society of Sweden skapat en trivsamt kväll med god musik och trevlig samvaro och SAMI's proffsiga lokaler var också helt rätt miljö för sådana här seanser. Lokalen kommer antagligen att användas för framtida möten.

Bertil "Buster" Reijbrandt

Rapport från föreningsmöte den 2 juni

med Alice och Gert, Kustbandet med Black Alley Cats och
Video: Duke och Alice i Basilica De Santa Maria Del Mar, Barcelona

Efter att just hemkommit från Ellingtonkonferensen i Leeds, som Sven Tollin berättar om på annan plats i denna bulletin, och med Ellingtonmusik ringande i öronen, var det nu dags för en ny begivenhet i Ellingtons anda. Ett "Möte med Alice", som naturligtvis drog massor med folk. Så mycket att den fina SAMI-lokalen på Döbelnsgatan bågade under trycket.

Vin, öl och mackor tog helt slut. Ellington-pins, Ellingtonbags och en ny Ellingtonskiva formligen slets ur händerna på Bosse Hansson, som ansvarade för försäljningen. Ordförande Göran Wallén höll emellertid fint ihop det hela trots att alla tidsramar sprack. Förhandsreklamen i DN, Svenskan, Metro och TV4 (där Sven Malm i Svenskan gav oss extra fin reklam) bidrog naturligtvis till den stora publik tillströmningen. Men intresset för DESS eller Ellington-sällskapet, som föreningen kallas i folkmun, ökar stadigt. Medlemsstocken ökade åtskilliga procent p.g.a. alla som denna kväll sökte medlemskap.

Stämningen låg hela tiden på topp men så tog också Alice hela publiken i famn med sin glädjefulla utstrålning och sitt chosofria uppträdande. Hon berättade öppenhjärtigt minnen från förr i Gert Palmcrantz' intervju, denne Sveriges ledande inspelningsguru, som bl.a. plockat fram grammofoninspelningar, som Alice gjorde i sin allra första början och där det fanns sådant som aldrig blivit släppt och kommit till allmänhetens kännedom. Det blev en historisk och intressant intervju där många frågetecken kunde rätas ut och som naturligtvis även upptog Alice Babs' samarbete med Duke Ellington.

Efter den programpunkten var det så dags för stipendieutdelning. Alice Babs hade ju utsetts till årets DESS-stipendiat. Göran Wallén överlämnade ordet till Åke W. Edfeldt, som på sedvanligt lysande sätt redogjorde för juryns motivering. Alice Babs har ju betytt oerhört mycket för jazzen både i Sverige och internationellt genom sin enastående karriär och hennes samarbete med Duke Ellington har självklart också hög dignitet. Det blev diplom, pengar och blommor och stående ovationer från publiken. Sedan avtackades givetvis även Gert Palmcrantz för sin fina intervjuinsats med skumpa och ros.

Under pausen hade Kustbandet riggat upp för konsert och kom nu loss i sin speciella spelstil. Roligt, litet studentikost, som glada amatörer men ändå proffsigt. Batteristen Ehké eldar på, på sin 30-tals tomtom och "Jesse" Lindgren är obetalbar med sina spirituella låtpresentationer och att framhålla sina kamraters förträfflighet. Orkestern innehåller ett flertal duktiga solister, där trumpetaren Bent Persson och saxofonisten Åkerman kanske är mest framträdande. Black Alley Cats, fyra snygga tjejer, som på slutet blev fem, bidrog med tidstypisk dans från 30- och 40-talet och piggade upp såväl publiken som orkestern i den mån vi behövde någon dylik. Musiken var Ellingtonsk

och djungelsk och ibland hämtad från Creolien som Jesse uttryckte det.

Som sista programpunkt denna afton visades en unik video från Duke Ellingtons Sacred Concert i Basilica De Santa Maria Del Mar i Barcelona, som ägde rum den 11 november 1973. Alice hade fått en kopia av producenten och den finns inte att köpa på marknaden. Alice berättade att hon snabbkallades av Duke för att medverka i konserten. Hon flög ner till Barcelona dagen före konserten och något tillfälle till repetitioner med orkestern gavs knappast. Hon kände emellertid till musikmaterialet sedan tidigare kyrkokonserter med Ellington. Nu kunde vi alltså avnjuta denna konsert via video drygt tjugotvå år senare. Alice Babs medverkan i konserten var enastående och när publiken i kyrkan applåderade hennes insatser föll även kvällens publik in i applåderarna. Man kunde på filmen se att Duke var märkt av sjukdom men med sedvanlig akkuratess genomförde han konserten och spelade underbart piano. Ett halvår senare var han borta för alltid men hans musik och namn lever kvar, det känner vi alla till. Föreningar i hans namn vårdar hans minne och älskar hans musik.

Bertil "Buster" Reijbrandt



Foto Rolf Blylods

ELLINGTON '97

Sven Tollin rapporterar från den 15:e Ellington-konferensen i Leeds

Vi var cirka 250 "Ellingtonians" från diverse länder, som sammanstrålade i Leeds inför den 15:e Ellingtonkonferensen. Det var amerikanare, canadensare, svenskar, belgare, holländare, engelsmän naturligtvis och även andra nationaliteter. Alla med det gemensamma intresset; Duke Ellington - hans liv och musik.

Staden Leeds är inte mycket att skriva hem om och vi såg inte heller mycket mer än hotellet och de närmaste kringliggande kvarteren. Hotellet Queens Hotel, där en gång Duke bodde i The Queens Suite och där han skrev sin "Queens Suite" till drottning Elizabeth, var ett mycket lämpligt konferenshotell. Konferensgeneralen Roger Boyes och hans team hade ordnat arrangemangen med den åran även om vi tyckte

hållit än åt det mera jazziga, vilket framgick av Daves exempel.

Jerry Valburn, storsamlare av Ellingtoniana, föreläste om två recording sessions från 1956 och Steven Lasker, specialist på perioden 1923-1943 spelade upp några nyupptäckta och hittills utgivna Ellington-nummer. Bl.a. "Three Little Words" med kör från 1928, som kanske inte hörde till något av Dukes märkvärdigare alster, men det var ju ändå Duke. Då var en ökad tagning av "In A Mellow Tone" från 1941 desto behagligare.

En panel bestående av Kay Davis, Gloria Nance, Jack Falon, Malcolm Mitchell och Tony Crombie drog sig till minnes vad som tilldrog sig under Duke's besök i England 1948.

P.g.a. fackföreningarnas restriktioner fick ju inte Duke besöka England med sin orkester under många år men med en reducerad grupp gick det 1948. Enligt panelens uttalanden såg Duke på denna tur mest som en semesterresa med vissa betalda framträdanden.

Klaus Stratemann koncentrerade sig på Ellingtons insatser inom reklamfilmen. Enligt Klaus fanns inte särskilt många exempel på detta men en film betitlad "Astrofreight" visades där Dukes musik ackompanjerade tekniken att hantera flygfraktgods.

Ett sympatiskt kåseri om en sympatisk musiker var David Redshaws presentation av Harry Carney. Bland de uppspelade soloexemplen valdes "Lotus Blossom" som en pärla.

Ett påtagligt bevis på att en transkribering kan göras både med smak och intelligens gav Brian Priestly prov på i den andra dagens final. Hans septett med kapellmästaren på piano lät oss höra suggestiva "The Far East Suite" där ett särskilt plus måste ges till det vackra framförandet av "Isfahan".

Två på papperet särskilt intressanta föredrag såg vi fram emot tredje dagen. David Hajdu berättade om "Saturday Laughter" en musical komponerad av Duke och innehållande inte mindre än 22 kompositioner. Den var baserad på boken "Mine Boy" av Peter Abrahams som handlade om de politiska motsatsförhållandena i Sydafrika i skenet av en kärlekssaga. Dukes förhoppningar om en lansering på Broadway kom emellertid på skam. Amnet var för känsligt. Richard Wang redogjorde för sina insatser i de tre mera lyckade musical produktionerna "Jump For Joy", "Beggars' Holiday" och "My People".

Ett lika intensivt som intressant inslag var "Happy Anatomy". Pete Long med sin välklingande 20-mannaorkester "Echoes of Ellington" dissekerade Strayhorns "Midriff" not för



Den svenska kontingenten i Leeds. Bakre raden: Bertil och Kerstin Swartling, Bo Scherman, Alf Lavér, Bertil Reijbrandt, Sven och Kerstin Tollin, Olle Lindholm. Främre raden: Bo Haufman, Peter Lee, Jan-Olof Isaksson, Göran Wallén

att ljus- och ljudtekniken kunde varit litet bättre. Under de tre effektiva dagarna serverades inte mindre än 25 programpunkter, tre konserter, en kyrkokonsert och en timme solopiano. Det mesta var intressant och mycket var av hög kvalitet och en och annan god nyhet kunde noteras.

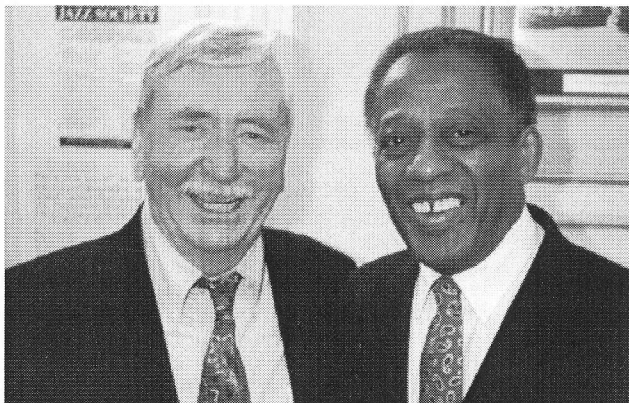
Första dagen var varierad och startade med att Scott Schwartz, arkivarie vid The Smithsonian Institute och ansvarig för Ellingtonsamlingarna, tog oss med i en kavalkad med film och text från olika Europaturneer, där även musikernas bandade röster ledsagade bilderna, t.ex. Lawrence Brown, Barney Bigard m.fl.

Vic Bellerby, presidenten i DESUK kåserade kring temat "Duke tolkar andras kompositioner" som "Rose Room", "Limelight Blues" och "Tiger Rag". Den engelska humorn förnekar sig inte; "Försök ge musiken den respekt den inte förtjänar" sa han apropos ett mindre lyckat nummer. Förvisso är inte allt som glimmar Ellington guld.

Jeff Lindberg, svenskättling från Chicago, som dirigerar både symfoniorkestrar och Big Bands, gav en inblick i hur svårt det är att transkribera och ställde sig frågan vilken som var den definitiva versionen av "Schwifty", föremålet för hans ingående studie. Hans demonstrationer med partitur på vita duken i takt med musiken fordrade verkligen att åhöraren kunde läsa noter.

Ellingtons brasstraditioner var föremål för diskussion där vi fick höra Bill Berrys synpunkter liksom även den engelske trombonisten Bob Hunts åsikter. Willie Cook var tyvärr förhindrad att närvara i Leeds.

Första dagen avslutades med att den kända radorösten i BBC och musikkritikern i Observer, Dave Gelly, porträtterade Ivie Anderson. Hon kanske lutade mer åt det lyriska



Två glada Ellingtonians, Bill Berry och Jimmy Woode. Foto Göran Wallén



Norris Turney tillsammans med två delegater, Louis Michelle och Göran Wallén

not, takt för takt. Med Pete's ledning fick vi följa kompositionen sektionvis från början till slut. En mycket lärorik lektion, som åtminstone jag aldrig upplevt maken till.

Söndagens sista programpunkt gick ej heller av för hackor. David Bintley, konstnärlig ledare för Birmingham Royal Ballet hade koreograferat Nutcracker Sweeties med utgångspunkt från Ellingtons tolkning av Tjajkovskijs Nötknäpparsvit. En



Kay Davis och Patricia Willard

superb dansös, Monica Zamora spanjorska som namnet antyder, dansade med inlevelse och grace ackompanjerad av Echoes of Ellington.

Som vanligt under dessa fantastiska konferenser är kvällarna fyllda med live music. Först ut var the Duke Ellington

Repertory Orchestra under ledning av Tony Faulkner. Någon riktig snitts på deras Ellingtontolkningar blev det inte. Musikererna verkade för notbundna och kompet var tungt. Då var Brian Priestleys pianistiska färdighet tillsammans med sin modernt spelande septett betydligt mera hörvärd.

Festligast var det på söndagskvällen, Echoes of Ellington spelade upp genuina Ellingtonarrangemang huvudsakligen från Blanton/Webster-åren. Dom svängde suveränt och den dynamiske och joviale orkesterledaren och klarinettisten Pete Long kunde verkligen sälja sitt band. Hans humor och drive var en stor tillgång för orkestern. Lägg så till de lysande solisterna, förstärkta med Bill Berry, Norris Turney och Jimmy Woode, så förstår var och en att det var en succékväll. Vi skall inte heller glömma vokalisterna, den blonda eleganta Patricia Revell, som tolkade Ellington kongenialt.

Tidigare under söndagseftermiddagen promenerade vi alla till den närliggande St. Anne-katedralen för att avlyssna en kyrkokonsert. The Duke Ellington Repertory Orchestra spelade och i vissa nummer med Bill Berry, Stan Tracey eller Norris Turney som solister. Ellington-nummer lämpade för tillfället spelades men kanske särskilt en lokal trumpetares framförande av "Echoes of Harlem" stannade kvar i våra minnen. Hans namn gick mig tyvärr förbi men Cootie lyfte säkert på hatten i sin himmel. Kay Davis läste ett avsnitt ur Stanley Dance's och Mercer Ellington's bok. Läste är kanske fel uttryckt, hon snarare rabblade helt känslolöst, vilket är förvånande när vi vet hur känsligt hon sjöng under sina aktiva dagar.

Även på måndag förmiddag gavs tillfälle till musikalisk underhållning. Den skicklige pianisten Bryan Layton spelade Ellingtonmelodier i drygt en timme. Ett mycket njutbart framförande.

Slutligen bör nämnas en utställning med en fotokavalkad kring Duke's karriär, som rönt stort intresse och där man även fick se en video där Ellington i en intervju bekänner sin kärlek till "Satin Doll" och "Mood Indigo" som sina favoriter.

Sammanfattningsvis måste man ge Leeds högt betyg men det är viktigt att kommande konferenser i Chicago och Washington måste förnya föreläsarkretsen. Leeds som stad? Ja, på sätt och vis förtjänar den nog sitt dåliga rykte. Leeds är lika med lidande sa någon. Men huvudsaken för oss Ellingtonians är att träffa likasinnade och naturligtvis musiken och det var massor av den sorten.

Sven Tollin

WAIDELES GÄSTBOK

Den 14 april 1939 steg Duke Ellington in i Waideles musikaffär i Göteborg. Han skulle signera skivor i samband med konserten i Göteborg. När han lämnade affären skrev han sitt namn på väggen — på skoj. Det var så det började, det som skulle komma att bli en världsunik autografsamling i Waideles musikaffär. Det, som den där aprildagen 1939 var en kul grej för Duke Ellington, utvecklades snabbt till någonting alldeles speciellt och unikt. När Lasse Dahlqvist fick syn på Duke's autograf så ville även han skriva sitt namn på väggen. Och sedan kom Alice Babs, Jussi Björling. Snöbollen var i rullning. Senare kunde man finna namn som Sixten Ehrling, Josephine Baker, Edith Piaf, Ella Fitzgerald, Count Basie m.fl. m.fl. Listan är lång, mycket lång. Många är vi väl som stått och läst alla namnen skrivna och utsnidade direkt på de mörkbruna väggarna. Hela 693 namn fanns det och alla hade besökt Waideles musikaffär.

I dag finns inte Waideles musikaffär kvar men Lars Waidele, den siste i släkten Waidele, har skänkt de autograferade panelväggarna till Liseberg. För att ge samlingen en

värdig och sober inramning valde man att placera den i en av Lisebergs äldsta byggnader - Restaurang 1923, som uppfördes till Världsutställningen i Göteborg 1923. I dag ligger den intill Stora Scenen och mitt emot den plats där en gång gamla Konserthallen låg. Här har de flesta av dessa stjärnor en gång uppträtt.

Tänk om det gamla fina ädelträet kunde tala.

Snälla medlemmar!

När Ni betalar medlemsavgiften glöm inte att ange namn och adress så att vi kan bokföra pengarna rätt. Det är tidsödande och kostsamt att försöka spåra pengar via bank eller postgiro utan avsändare. Tack.

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

"PLAY ON" PÅ BROADWAY.

Den 20 mars 1997 öppnade "Play On" på Brooks Atkinson Theatre. Mercedes Ellington, som är koreograf säger "I really feel the presence of my grandfather (Duke Ellington) and my father (Mercer Ellington) still on the road somewhere. That's how they were always present for me anyway".

Det är 22 kompositioner av Duke och Billy Strayhorn. Luther Henderson har bearbetat "Rocks in My Bed", "I'm Beginning To See The Light" och "Prelude To A Kiss". Den musikaliska tråden är inspirerad av Shakespeare och Ellingtons och Strayhorns musik. Tyvärr höll inte "Play On" måttet på Broadway och lades ner efter c:a 4 veckor. Flera av våra Ellingtonvänner har sett "Play On" och de tyckte att musiken och koreografin m.m. var bra, men det räckte tydligen inte. Synd, eftersom ingen Ellington musical riktigt har lyckats trots vad vi alla vet att det finns så mycket bra musik som kan presenteras. En CD är annonserad att komma till sommaren.

ELLINGTON '98 I CHICAGO.

Innan vi ens hann åka till Leeds kom följande information från USA. Ellington '98 äger rum från den 29 april till den 3 maj 1998 i Chicago. Hotellet blir troligen The Congress Hotel.

Önskas information kan man kontakta:

Josie Childs, 6935 South Crandon Avenue, Chicago, IL. 60649, USA. Tel: 0091-773-643-4828.

Clark Terry blir hedersgäst och även Gloria Nance (Ray's fru) kommer att närvara. Konferensen kommer att bjuda på en särskild feature om Ray Nance, som ju härstammade från Chicago.

ELLINGTON '99 I WASHINGTON.

Konferensen i Washington 1999 blir självklart ett firande av Duke's 100-årsdag och naturligtvis läggs den kring den 29 april. Mer om detta i framtida bulletiner.

ELLINGTON 2000 I LOS ANGELES.

Under mötet i Leeds meddelade en arbetsgrupp från Los Angeles att Ellingtonkonferensen år 2000 äger rum i Los Angeles.

Nu gäller det att lägga upp en sparplan så att dessa konferenser kan besökas. Låt oss sedan hoppas att vi får se konferensen år 2001 i Europa igen.

DUKE ELLINGTONS FÖDELSEDAG DEN 29 APRIL.

Duke's 98-årsdag firades i Washington, New York, Los Angeles, Toronto, Stockholm och kanske även på andra platser.

I Toronto firade Duke Ellington Society Chapter #40, som bildades 1960, Ellingtons födelsedag på The Empress Ballroom i Park Plaza Hotel. 250 personer deltog i firandet och en personlig vän till Duke under många år Mr. Ron Anger fick hedersmedlemskap av ordförande Syd Blackwood. Musikalisk ledare för kvällen var Martin Loomer, som ledde en 9-mannaorkester och kvällen avslutades med att alla sjöng "Happy Birthday Duke".

I Washington firade Duke Ellington Society Chapter #90, som bildades 1955, födelsedagen med en konsert av "The New Washingtonians" som är en orkester, som tidigare gick under namnet "Duke Ellington School of the Art's Jazz Orchestra". Ledare är Davey Yarborough. Under juli spelar orkestern i "North Sea Jazz Festival i Holland". Något för Walter van de Leur att gå och lyssna på.

I New York firade TDES Inc. Duke's födelsedag med en galakonsert den 4 maj i Sylvia and Danny Kaye Playhouse, Hunter College. Musiker var Bobby Watson and the High Court of Swing. Andra musiker var Bl.a. Art Baron tb, Bill Easley ts/cl och Irving Stokes tp.

I Los Angeles firade man födelsedagen med bl.a. en konsert med Buddy Collette's band.

Hur vi firade i Stockholm, se separat artikel.

DUKE ELLINGTON PÅ INTERNET

av Peter MacHare.

Information bara växer angående InterNet. Nu har t.o.m. TDES Inc., i New York fått pris av USA Today med motiveringen: "The Duke Ellington Society shows the online world how to build an appreciation site". Jazzheads Records valde "Siten" till veckans "Site" under vecka 12, 1997. Adressen är <http://duke.fuse.net>. Bakom detta dataarbete finns Will Friedwald och Becky Pranger, New York.

Den som vill köpa CD via InterNet kan beställa på följande adresser:

CDnow adress: <http://cdnow.com/>

CDworld adress: <http://gate.cdworld.com/>

CDland adress: <http://www.cdland.com/>

För information om Duke Ellington prova:

<http://www.dnsmith.com/ellington> av David N. Smith.

ELLINGTON-STRAYHORN SONGBOOK

av Yoshioka Toshiya.

Den som söker information angående kompositioner av Ellington och Strayhorn kan försöka med:

<http://www2.meshnet.or.jp/~songbook/ellington-strayhorn/>

RUDE INTERLUDE av Robb Holmes innehåller bl.a. tre essäer. Adress: <http://www.ilinks.net/~holmesr/duke.htm>

BILLY STRAYHORN har adressen:

<http://www.billystrayhorn.com>

TDES Inc., New York har lagt upp vocalister på: <http://duke.fuse.net/duke.html>

A DUKE ELLINGTON PANORAMA av Peter MacHare.

En s.k. mini Timmer diskografi finns på:

<http://www.nicom.com/~machare/>. Ca 125 CD listade i dag.

DUKE ELLINGTON av Dusty Reagan. Den som önskar prova hur ljudet fungerar via InterNet kan söka på: <http://www.flash.net/~rdreagan/duke.shtml>.

Satin Doll, Jam-A-Ditty och Minnehaha finns i dag för hämtning på InterNet med ljud.

MAN UNDRAR VAD SOM KOMMA SKALL?

Snart behöver vi kanske inte mera 78-or, EP, LP, CD eller Video. Det blir, om utvecklingen fortsätter som den gör just nu, möjligt att hämta hem och lagra musik och text via en persondator med ljud och högtalare. Allting lagras sedan på en hårddisk. Med nya moderna dataprogram kan man sedan få vilka listor och översikter om information som man vill. Vad säger då STIM och hur blir det med alla rättigheter till musiker, kompositörer och textförfattare ?? Ljudkvaliteten är i dag för dålig jämfört med en stereoanläggning men utvecklingen går fort och kommer inte att stanna upp.

Videodisc är ju en ny teknik som går bra på en persondator, men musikerna som vi är intresserade av har ju inte blivit filmade i någon större omfattning. T.ex. Art Tatum, han finns c:a 60 sekunder i en film med bl.a. Danny Kaye. Hur som helst är det mycket information på InterNet i dag om Duke Ellington och för att sprida kunskap om Ellington till flera människor behöver det inte vara fel med InterNet. Vi har ju våra skivor och böcker i alla fall.

VOLYM 8 MASTERS OF JAZZ (MEDIA 7) ÄR SLÄPPT.

Inspelningarna från 10 september till 20 november 1929 finns nu presenterade på denna CD som redigerats av våra vänner Alexandre Rado och F-X Moulé. En suverän produktion med

sedvanlig mycket bra information i ett medföljande 33-sidigt häfte. CD'n innehåller bl.a. två nummer från 13 september med Bill "Bojangles" Robinson, som steppar och sjunger till Ellingtons orkester. Tyvärr säger ännu obekräftade rykten att detta är den sista utgåvan i denna fina serie, vilket vi bara kan beklaga.

NY CD-BOX FRÅN MOSAIC. Mosaic Records har släppt en box med 12 CD alt. 19 LP. Boxen heter **Classic Captiol Jazz Sessions MD12-170**. Den innehåller inspelningar från 1943 till 1953 med 254 spår och 65 sessions med olika musiker. För Ellington-intresserade finns Cootie Williams (27 spår inkl 13 outgivna spår !) samt Sonny Greer (6 spår), Louis Bellson (8 spår), Rex Stewart (5 spår) och Barney Bigard från 7 januari 1944 med Captiol Jazzmen och 30 juni 1944 med Zutty Singleton. Andra musiker är bl.a. Stan Hasselgard, Bud Freeman, Red Norvo, Benny Carter, Jess Stacy, Mel Powell, Eddie Miller m.fl.

Beställning kan ske genom Bo Scherman (Skivfynd)
Tel: 08-6529291.

NYHET PÅ CD.

Vi har fått ett brev från Digital Music Products USA, som har släppt ut en CD med nyinspelningar av Ellington's mera kända kompositioner från 30- och 40-talet. CD'n (CD-520) heter "DMP Big Band Salutes Duke Ellington" och har några kända namn som Britt Woodman, tb och Lew Soloff, tp i orkestern. Intresserade kan vända sig till Bo Scherman för beställning.

DUKE ELLINGTON TRANSCRIPTIONER.

Den som är intresserad av Ellingtontranscriptioner kan beställa sådana från nedanstående adress:

Advance Musik
Maieräckerstrasse 18
D-72108 Rottenburg
Germany

Följande transcriptioner finns: Across The Track Blues, Boy Meets Horn, Caravan, Harlem Airshaft, Rockin' In Rhythm och Solitude.

19 juni 1997

Rolf Ericson har avlidit

En av svenska jazzens främsta jazzmusiker trumpetaren Rolf Ericson avled måndagen den 16 juni 1997 på sjukhus efter en kort tids sjukdom. Rolf skulle i augusti ha firat 75-årsdagen efter nästan 60 år i musikens tjänst, som började i slutet av 30-talet. Under sina många år i Sverige, USA och Tyskland spelade Rolf med praktiskt taget alla kända jazzmusiker från storband som Duke Ellington, Count Basie, Charlie Barnet, Stan Kenton, Maynard Ferguson, Benny Carter, Jimmy/Tommy Dorsey, Woody Herman, Harry James, Charlie Mingus, Buddy Rich, Quincy Jones, Les Brown, Charlie Ventura m.fl. till småband som Rolf ibland ledde själv. En musikalisk höjdpunkt var 1950 när Rolf spelade med Charlie Parker i Sverige.

Rolf blev intresserad av jazzen 1933 när han besökte en konsert med Louis Armstrong och följde med sin morbror trumpetaren Ragge Låth. Arne Domnérus och Hasse Kahn blev tidigt bekant med Rolf och de började spela tillsammans i amatörbandet Ove Kjells 1938. Ove Kjells växte sedan till ett förnämligt storband, dock gick Rolf 1943 med flera av musikerna över till Lulle Ellbojs orkester, som spelade på Vinterpalatset.

1947 bestämde sig Rolf för att resa över till USA. Där började sedan denna enastående karriär bland amerikanska storband. I början var det också med Åke Hasselgård och Benny Goodman innan det blev hos Charlie Barnet i trumpetsektionen. Men Rolf återvände hem 1950 och bildade då Nalenbandet med Arne Domnérus. USA och den kaliforniska värmen lockade dock för mycket och han reste åter till USA. 1956 återvände Rolf till Sverige med en amerikansk grupp, och det blev en turné med både negativa och positiva inslag. Efter denna turné blev det åter USA, Kalifornien och storband.

Rolf's stora musikaliska ögonblick kom när han fick börja att spela med Duke Ellington i april 1963 t.o.m. maj 1964. Därefter gjorde Rolf flera inhopp i bandet fram till 1973. Rolf har under alla åren därefter alltid gärna talat om tiden med Duke Ellington och han betraktade det som sin musikaliska höjdpunkt att få medverka i Duke Ellington's orkester. En av hans vänner blev Cootie Williams, som lärde honom mystiken med "boken". Att få spela i samma trumpetsektion som Cat Andersson, Ray Nance och Cootie måste ha varit en fantastisk lyckokänsla. Det var inte alltid så lätt att förstå vad som skulle spelas, men han lärde sig. I Perdido och Lullaby of Birdland fick Rolf visa sitt stora kunnande.



Foto Olle Lindholm

Under 70 och 80-talet spelade Rolf mycket i Tyskland med bl.a. Åke Persson i Berlin och Paul Kuhn's orkester. 1982 träffade Rolf Evelyn och i början av 1993 bosatte sig paret i Stockholm och Handen.

Rolf deltog i Ellingtonkonferenserna 1992 i Köpenhamn och 1994 i Stockholm och fick av Duke Ellington Society of Sweden, DESS, ett stipendium 1995 för sina musikaliska insatser som anknyter till Duke Ellington's musikaliska arv. En fin CD blev det 1995 tillsammans med Lennart Åberg kallad "Ellington & Strayhorn".

Det är intressant att notera att i Duke Ellington's orkester satt det få vita under alla år och av dessa få var både Rolf och Åke Persson från Sverige. Det är ett högt betyg till Rolf, Åke och Sverige att vi har så fina musiker här hemma och säkert drömde de flesta musiker om att få spela med i Duke Ellington's orkester.

Rolf's bortgång är en stor förlust för svensk jazz och alla Ellingtonvänner. Rolf hade mycket att berätta. En bok planerades tidigare tillsammans med Leonard Feather, vän och granne med Rolf, men det blev inget av denna idé p.g.a. att Leonard Feather avled 1994.

Rolf kommer att saknas av många, som Duke skulle ha sagt "We love you madly" Rolf.

Begravningen skedde den 3:e juli kl. 15.00 i Skogskyrkogården, söder om Globen.



Härjedalen Big Band. Foto Göran Wallén

DUKE ELLINGTON-KONSERT I SVEG MED HÄRJEDALENS STORBAND

Härjedalens Jazzklubb i Sveg bjöd den 6 maj på en storbandskonserter på Hotel Mysöxen. Arrangemanget skedde i samarbete med Svegs Musikskola under ledning av Yngve Persson. Det trevliga för DESS' del var att DESS fick en inbjudan att medverka under kvällen. Intresset kom sig av att man ville passa på att berätta lite om Duke Ellington och hans musik för publiken. Eftersom vi gärna berättar om vad vi vet i ämnet så åkte Alf Lavér och undertecknad upp till Sveg och fick ett fint mottagande med rum och mat anordnat av Yngve Persson. Till kvällen kom också förstärkning från Länsmusiken i Östersund. Bl.a. Per Anér tb, Roy Emanuelsson tb och Alf Jonsson på baryton, även medlem i SJR's styrelse.

Programmet bestod av 12 kompositioner av Ellington. Följande nummer spelades under kvällen: C-Jam Blues, I Got It Bad, I'm Beginning To See The Light, In A Sentimental Mood, Caravan, Sophisticated Lady, Satin Doll, In A Mellow Tone, Mood Indigo, It Don't Mean A Thing, Take The A Train, Don't Get Around Much Anymore.

Vår roll blev att berätta lite under de korta pauser som blir när orkestern hämtar andan. Det blev litet om varje komposition och dess bakgrund. Storbandet under ledning av Yngve Persson altsax, bestod av 3 tp, 3 tb, 5 saxar, piano, bas, gitarr, trummor samt en vokalist Eva Regnander, dvs model 1940 av Duke Ellington's orkester.

Övriga medverkande var: L. Molin altsax, A. Ohlsson och A. Regnander tenor, T. Sillérn, B. Ribacke och A. Gabert trumpet, J.E. Nordstrand trombon, E. Seimar piano, T. Pettersson gitarr, O. Regnander bas och J. Persson trummor.

Det blev en trivsamt aften med ett 50-tal betalande i publiken. Kvällens meny hade bl.a. Biff Ellington eller Big Band Ribs för 95 kr och efterrätten blev Glass Amerikana 35 kr.

Musikerna hade satsat stort med flera repetitioner och tidigare på eftermiddagen spelades hela programmet på ett hem för gamla i kommunen och på eftermiddagen blev det en konsert för skolungdomen i skolan. Ett fint initiativ tyckte vi. Bandet spelade mycket fint och kunde sin Ellingtonbok och Eva Regnander var en prima överraskning för oss. Hon sjöng mycket nyanserat och med känsla och hon var mycket intresserad av information om och kring Duke Ellington.

Det var ett roligt uppdrag att åka till Sveg och hjälpa till och vi ser fram emot att intresset för Duke Ellington och hans musik växer i Sveg. Ekonomin är förstås ett bekymmer som vanligt, men vi hoppas att storbandet kan fortsätta att spela och verka inom kommunen. Det var en trevlig utflykt med bil och vi ser fram emot en fortsatt kontakt med Sveg. Tack Sveg för att vi fick komma. Vi återkommer gärna.

Göran Wallén

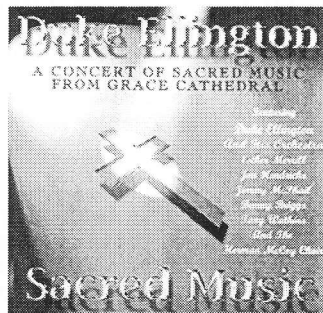
NYA SKIVOR

Duke Ellington. A Concert Of Sacred Music From Grace Cathedral 1965. Status DSTS 1015.

Den 16 September 1965 uppförde Duke Ellington en concert of sacred music i Grace Cathedral, Los Angeles, som nu hittat sin väg till en CD-skiva. Följande nummer ingår; *In The Beginning-God, Will You Be There, Ninety Nine Percent, Ain't But The One, New World A'Coming, In The Beginning God II, Heritage, The Lords Prayer, Come Sunday, David Danced Before The Lord, The Lords Prayer II.*

Duke Ellington. Ellington '97 The British Connexion. No number.

Detta är en intressant CD som arrangörerna av Ellington '97 i Leeds hade satt ihop för deltagarna. Skivan har tagits fram i samarbete med Jerry Valburn. Av titeln framgår att den består



av inspelningar med Ellington som har något samband med England. De första 6 spåren är de Decca-inspelningar som Duke gjorde i England under sin turné 1933, välkänt material inklusive två alternativtagningar.

De följande 19 spåren är från radiosändningar 1938/40 "America Dances" som också nådde England.

Chatterbox, Lady in Doubt, Every Day, Jeep's Blues, I Let A Song Go Out of My Heart är enligt skivhäftets uppgifter från 29 april, 1938, och finns tidigare inte utgivet.

Chatterbox, Old King Doji och *Azure* från 6 oktober 1938 är också nytt material på skiva liksom *Harmony In Harlem* från 15 mars 1939.

East St.Louis Toodle-Oo, Ko-Ko, Blue Goose, So Far So Good, Cotton Tail, Concerto For Cootie, Jack The Bear, Boy Meets Horn, The Seargent Was Shy från 12 juni 1940 har tidigare funnits tillgängligt på LP Queen 007. Däremot har *Never No Lament* från samma tillfälle aldrig tidigare utgivits.

Det sista numret är *Take The A Train* med Duke ackompanjerad av Malcolm Mitchell, Jack Fallon och Tony Crom-



bie. Som inspelningsdatum anges juli 1948 men man har senare konstaterat att det i realiteten rörde sig om ett inspelningstillfälle från 1956 då trion hade ett revivalmöte med Duke. Denna privata acetate har funnits i Malcolm Mitchells privata ägo och han låter oss här få ta del av den.

Denna CD finns inte i handeln men DESUK har för avsikt att låta medlemmar i Ellington Societies världen runt få möjlighet att införskaffa den. I skrivande stund är inte bestämt hur men vi hoppas kunna ge besked i nästa Bulletin.

Duke Ellington. *Jive Rhapsody*. Moon MCD084-2

Ytterligare en mycket intressant CD har släppts i dagarna. De första 10 spåren är från 12 juni 1940 "America Dances" och altså identiska med Queen 007 och ovan nämnda "The British Connexion".

Jive Rhapsody, Jumpin' Punkins, Frankie and Johnny och *Take The A Train* finns sedan tidigare bl.a. på Queen 007. Det är Duke plus Jimmy Blanton ackompanjerade av John Scott Trotter Orchestra. De återstående spåren *Take The A Train, Jumpin' Punkins, Flamingo, Jive Rhapsody, After All, Chelsea Bridge, Love Like This Can't Last* och *Blue Serge* är radioupptagningar från Casa Manana Club 16 februari 1941. Allt tidigare utgivet.

Vissa felaktiga uppgifter lämnas i skivhäftet. Bl.a. påstås att Cootie Williams medverkar 1941 när det i realiteten var



Ray Nance. Vidare påstås att Al Hibbler är vokalist i stället för rätteligen Herb Jeffries.

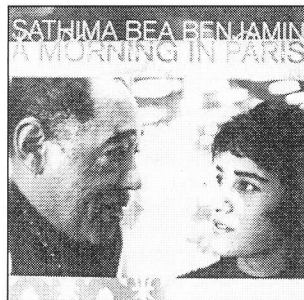
Sathima Bea Benjamin. *A Morning In Paris*.

Enja ENJ-9309 2.

Sathima Benjamin är maka till Abdullah Ibrahim eller Dollar Brand som han kallade sig tidigare. Han ackompanjerar henne på piano utom i fyra nummer där faktiskt Duke Ellington och Billy Strayhorn övertar pianot i vardera två nummer. Inspelningen är gjord 23 februari 1963. Det var vid denna tidpunkt Ellington gjorde sin "Violin Session" och det torde vara förklaringen varför Svend Asmussen även medverkar på denna skiva. F.ö. medverkar Johnny Gertze bas och Makaya Ntshoko trummor. Vid denna tid hade Duke ett producentuppdrag för Reprise Records, vilket torde ligga som grund för skivans tillkomst. Duke står också angiven som producent i skivhäftet, som f.ö. innehåller intressant läsning om inspelningen författat av David Hajdu.

Melodier: *Darn That Dream, I Got It Bad* (DE), *I Could Write A Book, I Should Care, Spring Will Be A Little Late This Year, Solitude* (DE), *The Man I Love, Your Love Has Faded* (BS), *I'm Glad There Is You, Soon, Lover Man, A Nightingale Sang In Berkeley Square* (BS).

Bo Hauffman



UTLANDS-NYTT

Ur tidningen Musikern från den 16 augusti 1939 kan vi citera följande notis under nämnda rubrik:

För ca ett år sedan talades allmänt om att Duke Ellington var sysselsatt med att komponera den första jazzoperan. Sedan dess har det varit ganska tyst om saken ända tills helt nyligen, då ryktet visste berätta att verket kommer att framföras i höst på någon av Broadways teatrar. Titeln på detta märkliga verk är "Boola", och handlingen skall omfatta de amerikanska nigrernas historia från Afrikas djungler till dagens Harlem. Såsom fallet alltid är med revolutionerande nyheter har det varit svårt att finna en finansör till företaget. Denna fråga synes nu vara på väg att lösas då Rockefellerfamiljen är intresserad och överväger att lämna ekonomiskt stöd.

Duke Ellington och hans orkester ha för närvarande haft otur med sina engagement, i det att flera blivit inställda i sista minuten såsom Chicago Grand Terrace och det mycket omtalade påtänkta gästspelet på världsutställningen i New York. I stället har orkestern arbetat mera med grammfoninspelningar. En av Duke's nyaste inspelningar bär titeln *Smorgasbord and Schnapps*, tydligen inspirerad av hans svenska turné. Bland andra inspelningar märkes även nya versioner av hans tidigare berömda verk, *Cotton Club Stomp* och *Black and Beauty*. (sic)

ELLINGTON '96 IN TORONTO

In our previous Bulletin was mentioned that the Toronto Chapter was about to produce video tapes of all presentations made. Enclosed is the proper order form. Read the instructions carefully before ordering.

Duke and Milt Hinton again

Most of our members surely realized that the photo in Bulletin 4/95 was the wrong one. Here is the right one showing "The Judge".



Milt Hinton, Queens, New York, c. 1953. Foto Mona Hinton

HAROLD ASHBY: Remembering Duke and Ben

by Chip Deffaa

In his spartan Manhattan Plaza apartment, Harold Ashby picks out the notes with care on his Casiotone 501 portable electronic organ. Strains of "Mood Indigo" - rich, dirgelike - fill the room.

It's been 10 years since Ashby, a gifted jazz/blues tenor saxophonist from Kansas City, last played with the Duke Ellington Orchestra. In the past decade, he's played with some great musicians (most notably Benny Goodman). He's been periodically reunited for brief gigs with other former members of the Ellington band, such as Cat Anderson, Booty Williams, Norris Turney and Wild Bill Davis. He's cut a few albums. He's led quartets in the US and Europe. And last fall he presented his own special concert (with a grant from the National Endowment for the Arts) at St. Peter's Church in New York. But in talking with him, you have the feeling that he'd chuck it all in a minute if he could somehow play one concert again with the extraordinary orchestra that the late Duke Ellington led.

You catch Ashby leading a quartet at the Cornerstone Restaurant, a base for traditional jazz in New Jersey. He swings into "Take the A Train". He makes the most of the tune, and the audience interrupts his playing with applause. But you can't help remembering how it once sounded, when Ashby blew in a sax section along with Johnny Hodges, Russell Procope, Paul Gonsalves and Harry Carney.

In a break, Ashby flicks open his saxophone case to show you something. Pinned to the inside of the case are two red-white-and-blue buttons that read, "Duke Ellington, USA", buttons which he recalls giving out by the handful when the band toured the Soviet Union. He mentions that someday he'd like to record an Ellington album of his own. And that he's written several never-recorded numbers as tributes to Duke.

"Duke died May 24th, 1974. I stayed with the band till February eighth or the ninth of 1975. Then I left. It couldn't be the same", he declares firmly. "You know, Duke Ellington had died; that's it - it can't possibly be the same thing. Duke Ellington's band - and that's it".

Ashby loved to solo with that band, he tells you, on the numbers that Duke Ellington had determined were his, such as "Chinoiserie", "Squeeze Me" and "I Can't Get Started". For Ellington knew each of his players' special talents, Ashby says; he knew just how to set each player off to greatest advantage.

Sure, Ashby misses being a part of that band at times. "Hey man, it was beautiful playing this music", he says simply. "It was beautiful".

Ashby was about 15, he recalls, when he first saw the Duke Ellington Band in Kansas City in 1940. Sitting in the sax section were such legendary players as Harry Carney (who had first joined the band back in 1926) and Johnny Hodges (who had joined in '28). Little did Ashby dream that more than a quarter of a century later he would be playing alongside both of them. The soloist who most impressed Ashby that night, though, was tenorman Ben Webster. Little did Ashby dream that Webster would later take him under his wing, record with him, and bring him to the attention of Duke Ellington, in whose band Ashby would inherit some of the solo spaces that had once been Webster's.

Ashby, was born in Kansas City, Missouri, on March 27, 1925. The city was a hotbed of jazz and blues in the late '20s and the '30s. Ashby was too young to appreciate the emergence of the Count Basie Band in Kansas City in '36', but he was not too young to witness that band's return to the city as a national favorite, on tours just a few years later.

There were clubs everywhere in the city. And swarms of musicians, both amateur and professional. By the time Ashby was 13, he notes, his best friend was into the clarinet in a big way, learning to play "Sing Sing Sing" like Benny Goodman. One of Ashby's brothers was an alto player; the other was a trumpet player. "Now the trumpet player also had a clarinet. So I got his clarinet and went into the orchestra

program at Lincoln High School, an hour a day", Ashby recalls.

"And then I'd babysit for my brother. And he had all the records. Like Coleman Hawkins' 'Body And Soul', and Lester Young's thing; I put them on and listened to them. In 1940 I went on to Lincoln Junior College. Then when I was 17, I went to R.T. Coles Vocational School, where I really learned how to play tenor. And that's when I went for music three hours a day, and all the fellows used to be, you know, playing in the music class. They knew all the solos. That's when I got into the music, really. That's when I started going to the dances, listening to bands that would come there like every Sunday. I saw Count Basie when Lester and them were playing, I saw Erskine Hawkins when Paul Bascomb played the tenor. Saw Louis Jordan, when Louis Jordan was really into it. And I saw Duke - I saw Ben (Webster) come out there and play 'Body And Soul' " Ashby recalls.

"I bought a saxophone. It cost about a hundred dollars, and I was paying for it. It was a Conn. I used to work after



Duke and Harold Ashby

school. My uncle was a real estate man, so when they'd have apartments, I'd clean them up. Before that, I was a grocery delivery boy, because my mother died when I was eight, and my father was like a janitor, so I was doing a little bit of everything".

Ashby's home was close to clubs, he notes. "I lived on 13th and Euclid. I'd walk across to 18th and Vine, and 19th. I saw Don Byas jamming in there at the Kentucky Tavern. I saw Charlie Parker. I'd see the Spook Breakfasts on Monday mornings, when clubs and taverns could legally reopen (after shutting down at 1:30 in the morning), they would offer "Spook Breakfasts", with plenty of music. Ashby says that the years of the most intense musical activity in Kansas City were a little before his time. But there was still a good deal of

action for him to catch in Kansas City before he went into the Navy in July 1943, and just after he came out in December 1945.

"When I was in the Navy, though, I pawned my horn, 'cause I was gambling", he recalls. "And then I sold it after I was shipped to Chicago".

By now, Ben Webster had quit Ellington's band, and was working instead with small groups. "In Chicago, they had a place called the Downbeat Room - that's where Ben was playing (around '44-'45). Ben and Don Stovold and J.C. Higginbotham and Red Allen- I was on the ship. When I went in town, I'd listen to Ben and them play.

"When I got out of the service, I went back to Kansas City, and I was gambling. I was going to the pool hall and to the dice games and all that, and I was losing. So I went and bought a horn. Fellow told me 'Man you better buy a horn'. I wasn't going to make it gambling. And I started playing with Tommy Douglas' territorial band.

"Then I started playing with Walter Brown, a blues singer - sung 'Confessin' the Blues', the one with Jay McShann, with Charlie Parker on the first record. And then with John Jackson, who was a hell of an alto player, and his band. And at that time, John Jackson had played with Billy Eckstine, so I was picking it up from there".

And he was getting to know Ben Webster. About 1949, he recalls making a recording date with Walter Brown. And the next day, Webster was at the same studio, recording with a quartet. "Around there in '49, I was playing with a little group, and Ben used to come around and sit in with us. We was young kids then, we was like 24. And Ben wanted to be around the young cats then, so he'd come around and sit in with us. That's the way we began to know each other. So when I went to Chicago after that, he knew me", he recalls.

Ashby became something of a musical disciple of Webster, and a lasting friendship developed. "Ben drove me up to

like Elkhart, Indian, one time, to take my horn up there. And the man fixed my horn and give me a cut rate. You know, because I was with Ben Webster. The man overhauled the horn. Then Ben drove me back up there to get it. Yeah, Ben was a good friend, man.

"At first I was trying to play like Ben. You know, I liked the way Ben played. Ben had a beautiful sound. Ben had a pretty sound. Anybody can tell you, you listen to him and hear Ben play, and that's it. You know, I got all these records of Ben. He got that pretty sound. And I was trying to play like Ben. You have to be inspired by someone. I heard all of them play, and I liked Ben. When I heard it - that was it.

"In Chicago, in the early '50s, I started playing with Willie Dixon and Memphis Slim; I used to make records for Chess: Willie Maybon and Otis Rush, the blues thing in Chicago. I was involved in the blues, the blues records. Witherspoon. Lowell Fulson. Chess records made all of them. I played with Sonny Boy Williamson, the harp (harmonica) player. Then I left Chicago and come on here to New York.

"When I first met Ben Webster, you know, I was like 15 years old; I saw him playing in a dance with Duke Ellington. And I met him again in Chicago. And then when I came to New York in December if '57, I met Ben again.

"And he used to call me up and ask me, did I need any money and all that kind of carrying on, you know. In New York City, when I first come here, I remember one time when I had no money. Yeah, a couple time, I didn't have no money. I've found out now that I can go a long time fasting, just drinking water. But when you don't have any money, then you worry about eating. The thought in your mind is, 'What am I going to do?' I got broke a couple of times, man". Webster invited Ashby to move out where he lived.

(To be continued)

ON DUKE ELLINGTON

by Johnny Dankworth

Cleo and I saw a great deal of Duke Ellington over the years, and this led to a firm friendship. We followed the band's activities on each of their visits to Britain in the late 60's and got to know not only Duke but many of the famous Ellington players of that era; Johnny Hodges, Clark Terry, Cat Anderson, Jimmy Hamilton and so on.

On one occasion Gerald Lascelles, a cousin of the Queen, threw a dinner party in honour of Duke at Fort Belvedere, the former home of King Edward VIII. When we arrived at the castle-like palace we discovered that our host had invited Duke, Cleo, myself and nobody else. After dinner that evening, we persuaded Duke to sit for hours at the piano playing everything he could remember in answer to requests for specific pieces. He couldn't always recall the details of some of his more obscure early compositions, but I was able to help him out with the bridge of Morning Glory by thumping the tune at the top end of the piano and yelling the chords to him.

That was the only night I played with Duke. But sometime later my own big band was on a tour of the US, opening for the Ellington band. During a week in Lambertville, NJ, their drummer failed to turn up for a matinee and Duke asked if he could borrow the legendary Kenny Clarke from my band to play drums for his set. Kenny did so well that Duke did everything but offer him the job. He was too much of a gentleman to steal side-men from other band leaders! But that weekend made us even closer friends, not only with Duke, but with virtually everyone in the band at that time.

Some years later I was sent by the BBC to interview Duke on his 70th birthday, but fell ill with pneumonia in New York on the night before the taping. During my stay in bed I received a sympathetic note from Ellington, together with an enormous basket of fruit and preserves which made my baggage overweight when I finally flew to Cincinnati for a belated interview. That evening at the club where the band was playing, Johnny Hodges offered to procure me a free set of saxophones. Paul Gonsalves did his usual parade around the tables

playing his marathon solo, and the whole band blew a storm, banishing my still feverish temperature and pounding headache to the background.

On another occasion back in England he sat listening to my band while we played "Mood Indigo". Afterwards he asked me to send him my arrangement of the tune. I didn't, of course; presuming that he was merely being polite. I much later realised that he had many different arrangements of this inevitable nightly part of his repertoire, and occasionally welcomed a change. He asked for it again years later displaying phenomenal memory for such an insignificant matter, but by that time the moment had passed, and he was a sick man. I still hope to get out the chart and play it with Mercer's band one day. Better late than never!

We had dozens of meetings, several polite chats and a couple of profound conversations, yet my most vivid recollection of an encounter with Duke was in the early years of our friendship, when I rang the doorbell of his penthouse suite at a famous London hotel. Expecting a butler, I was confronted with Duke himself, naked as the day he was born, still dripping from his interrupted shower.

It had never occurred to me that geniuses have to bathe too and answer the door when no one else is around. And indeed I still find it hard to believe that Cleo and I think of Duke Ellington an incredible composer, a gifted pianist, an endearing person and an unparalleled leader of thought in 20th-century music and as a friend

and by
Cleo Laine

Whenever Duke and I met he launched into the conversation with some flattery about my appearance and I'm sure the same thing happened to every woman he met. Then when he started to hear about my singing, he often used to say; "When are we going to make some music together, Cleo?" But not-

hing came of it until much later when Ellington's special friend in London, Renee Diamond, phoned me in New York and said, "Duke just asked me if you would do the sacred concerts with the band, probably at Coventry Cathedral and then elsewhere in Europe". I told her that I was booked for a US tour at that moment, but that to sing with the band one day would be a dream come true. Unfortunately we passed like ships in the night for the next three or four

years, and I was always touring the States just when Duke's band was booked in Europe, and the musical meeting never happened. That is not until my recent album, when I find myself with the immortal Duke gently nudging my voice into action with his voluptuous piano chords in "Solitude". What a wonderful experience, and how I wish it had happened long ago when we first met.

A DATE WITH DUKE

Under perioden 7 april 1945 t.o.m. den 5 oktober 1946 sändes ett program i USA under namnet **Treasury Show** eller **Your Saturday Date With The Duke**. Jerry Valburn har som bekant gett ut 46 LP-skivor som innehåller dessa broadcasts. Dessa LP innehåller de kompletta radiosändningarna från början till slut med hyggligt ljud. Dokumentation är förträfflig med allt tal utskrivet. Phontastic har givit ut de första 8 LP-skivorna men har tyvärr inte fortsatt serien till slutet. Enligt uppgift från Jerry Valburn kommer valda delar av detta material inom en nära framtid att ges ut i en CD-box om 6 skivor.

Nedan citeras en artikel från augusti 1945 skriven av Leonard Feather när serien just hade startat:

While Duke Ellington was at the 400 Club in New York last April, the Blue Network arranged to give him a full hour every Saturday afternoon. After Duke went on the road, arrangements were made for him to keep the time regardless of where he might be each Saturday, the program being dedicated to the sale of bonds and liberally sprinkled with Treasury Department appeals.

In New York the program is heard for 60 minutes; in other parts of the country its length varies according to commitments on the local station. If it's not on at all in your locality, complain to your ABC (Blue) outlet, for you are missing the most magnificent series of jazz programs ever offered from Coast to Coast.

Given so much time to spread himself, Duke has taken advantage of this unique opportunity. He plays numbers that have never been recorded, and many that are too long to wax. He has presented the *Perfume Suite* in its entirety, as he played

it in concerts. He has revived the amazing *Diminuendo and Crescendo in Blue*, dug out of the files after seven years and now used as part of a trilogy with *Carnegie Blues* as the middle link.

One recent program introduced a Strayhorn anthology, with Billy himself sitting in at the piano as the band played four of his best numbers, including the one with which he was first introduced to Ellington fans in 1939, *Something To Live For*.

The general motive of the program seems to be to present every aspect of the Ellington picture. Although he devotes most of the time to his own and Strayhorn's music, there are also many illustrations of the wonderful way the band can handle pop songs, such as Rex Stewart's fine playing of *A Friend of Yours* and the Toby Hardwick-Harry Carney special, *I Should Care*.

Duke deserves special credit for two accomplishments. One, the way he contrives to give every man in the band some kind of a break on every show. Two, the simple sincerity with which he reads the war bond plugs, all the more welcome since the networks rarely offer such an opportunity for a Negro to speak perfect English in a dignified manner.

The only weakness of the show, for this listener, is the abundance of vocals. I still can't get with Hibbler. Joya Sherrill has developed into a fine singer, closely resembling Betty Roche. Kay Davis is a good legitimate singer; you can justify her place in the band on the grounds of contrast, though she might be better off following her obvious operatic aspirations. Marie (Ellington) is exciting in the flesh, not on the air. The best vocal I heard on any of these airings, oddly enough, was *Candy*, with Ray Nance singing, and playing some wonderful trumpet.

FÖLJANDE PRESSRELEASE MED BIFOGADE BILD DAMP NER PÅ REDAKTIONENS BORD I MITTEN AV MAJ:

DIMBLEBY TO PRODUCE DUKE ELLINGTON STATUE



Nicholas Dimbleby, sculptor and the youngest of the three talented brothers, has won the competition to produce the statue of Duke Ellington for London. Dimbleby was chosen by the distinguished Advisory Committee out of four British sculptors for the statue commission of the 20th century's greatest jazz musician and composer.

The site earmarked for the sculpture, a standing bronze, is in London's Soho Square where there is a space south of the small central pavilion which is graced by a statue of Charles II on the north.

Duke Ellington first visited Britain in 1933 when he played at the London Palladium. After the War he gave the Third Sacred Concert of the United Nations at Westminster Abbey and in 1958 he performed at the Leeds Festival where he met HM The Queen. On his return to the United States he wrote "The Queen's Suite", paid for the recording and presented the only record cut to the Sovereign.

Fifty year old Dimbleby is this year producing several important works. On 12 May his bronze of Captain Cook will be unveiled at Great Ayton, outside Whitby, and a week later his statue of Sylvia Plath, the poet and late wife of Ted Hughes, the Poet Laureate, will be presented to Smith College, Amherst, USA. His first and present patrons include HRH The Prince of Wales, the BBC, Lord Sainsbury of Preston Candover and David Tang, the Chinese millionaire and art collector.

Vad anser våra medlemmar om statyn?

Med bästa vilja i världen kan inte redaktionen få den till att likna Duke särskilt mycket. Det skall i så fall vara "the fingersnapping gesture". Kanske skall den ses ur en bätte vinkel.

Peter Boizot, som vid konferensen i Leeds berättade om initiativet bakom statyn, sade att detta var konstnärens andra försök och att han skulle göra ett tredje förslag innan slutgiltigt beslut om gjutning skall ske. Säkerligen var han påverkad i detta beslut av diverse "lobbyister" bland konferensdeltagarna.

Känns han igen? Tveksamt